

Nr 52.

Av herr **Hage m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 31, angående nedsättning av försäljningspriset för bränstekommissionens ved.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 31 angående nedsättning av försäljningspriset för bränstekommissionens ved tillåta sig undertecknade att anföra följande:

Från flera håll har vid innevarande riksdag framhållits, att ett synnerligen effektivt sätt att åstadkomma lindring i dyrtidstungan vore att giva anslag av tillräcklig storlek för förbilligande av livsmedel, särskilt sådana livsmedel, som försålles till mindre bemedlade. Emellertid tillåter riksdagsordningen ej, att ett yrkande från enskild motionär av sådan art kan framkomma. Däremot finnes möjlighet att med utgångspunkt från proposition nr 31 påyrka åtgärder, som skulle kunna innebära en liknande lättnad för mindre bemedlade, utan att riksdagen behövde nu anslå någon summa för ändamålet. En sådan åtgärd skulle kunna åstadkommas om riksdagen beslöt att en *del av bränstekommissionens ved finge gratis eller eventuellt endast mot fraktkostnader utlämnas till mindre bemedlade.*

Redan nu har staten tillåtit att på sina håll den mindre bemedlade befolkningen fått avgiftsfritt hämta skogsavfall och torra träd m. m. å kronoskogar. En del av den ved, som är i bränstekommissionens ägo, torde nu vara i sådant tillstånd, att den ej är i verkligheten mera värd än nämnda avfall. Men även med avseende på ved, som är fullt kurant vara, kan man ha anledning påyrka, att mindre bemedlade tilldelas ett visst kvantum per familj genom respektiva kommuners livsmedelsfördelningsorgan. I sådana fall, då konsumenterna bodde intill den plats, där veden finnes upplagd, kunde då utlämnandet ordnas på det sättet, att

de, som erhållit rätt att få ved, finge på en viss fastställd tid och plats infinna sig och avhämta veden under kontroll av bränslekommissionens ombud eller annan av densamma utsedd person.

I andra fall, då konsumenterna bodde å längre avstånd från vedens upplagsplats, kunde distribueringen och sändandet på järnväg eller båt ske genom livsmedelsnämnderna, varvid fraktkostnaderna borde betalas av konsumenterna.

Det torde vara otvivelaktigt, att om en tillräcklig kvantitet ved på detta sätt tilldelades mindre bemedlade, så skulle detta vara en ej oväsentlig lättnad för dessa mindre bemedlade.

Om vid behandlandet av proposition nr 31 riksdagen medgav, att Kungl. Maj:t skulle få på detta sätt realisera en någorlunda betydlig del av bränslekommissionens vedlager, så skulle detta vara ett lämpligt sätt att även giva något slag av dyrtidstillägg åt den stora del av landets mindre bemedlade som ej äro statstjänare och som säkerligen i stor utsträckning äro i verkligt och trängande behov av någon lättnad i sin svåra belägenhet.

Med hänvisning härtill påyrkas alltså:

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 31 måtte besluta

dels att bränslekommissionens vedlager måtte utlämnas till viss utsträckning, som av Kungl. Maj:t må bestämmas, till mindre bemedlade antingen gratis eller i vissa fall mot fraktkostnadens belopp,

dels att bränslekommissionens vedlager i övrigt må försäljas till de nedsatta pris, som av Kungl. Maj:t prövas lämpliga med hänsyn till såväl de ändrade förhållandena å bränslemarknaden som önskvärdheten av ett lättande av dyrtidstrycket.

Stockholm den 29 november 1918.

Ernst Hage.

Alfr. Werner.

O. W. Lövgren.